

Sygn. akt II Ca 946/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2015 roku w Lublinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ł. działającego na rzecz T. B.

przeciwko M. W. (1)

o zapłatę kwoty 179 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 września 2015 roku, w sprawie I C 141/15 upr

I. oddala apelację;

II. oddala wniosek Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ł. działającego na rzecz T. B. o zasądzenie od M. W. (1) zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od apelacji.

Sygn. akt II Ca 946/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 stycznia 2015 roku, złożonym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego w Łukowie, Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Ł. wniósł o zasądzenie na rzecz T. B. od pozwanego – M. W. (1) kwoty 179 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 26 sierpnia 2014 roku T. B. kupiła buty dla swojej córki w sklepie należącym do pozwanego. W połowie listopada (2014 roku) okazało się, że buty są niezgodne z umową, a mianowicie różnią się wielkością. Z tego powodu w dniu 4 grudnia 2014 roku T. B. zgłosiła reklamację. Powód rozpatrzył reklamację negatywnie, w związku z tym konsumentka zwróciła się o pomoc do Powiatowego Rzecznika Konsumentów.

Powód wskazał, że jego argumentacja nie przekonała pozwanego do uznania reklamacji. Niezgodność butów z umową jest istotna, a pozwany w odpowiednim czasie nie doprowadził butów do stanu zgodnego z umową, w związku z czym wystąpiły przesłanki do żądania zwrotu ceny zapłaconej za buty (k. 2-3v).

*

Nakazem zapłaty z dnia 17 marca 2015 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Łukowie uwzględnił powództwo w całości (k. 12).

*

Od nakazu zapłaty z dnia 17 marca 2015 roku pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości. M. W. (2) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 16-19).

*

Wyrokiem z dnia 28 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Łukowie:

I. oddalił powództwo;

II. nie obciążył M. W. (1) zapłatą na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łukowie kosztów sądowych, od uiszczenia których zwolniony był Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Ł. (k. 28).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że T. B. w dniu 26 sierpnia 2014 roku kupiła parę butów sportowych firmy (...), symbol (...), rozmiar (...), za kwotę 179 zł, w sklepie prowadzonym przez M. W. (1). W zakupie butów brała udział jej córka – P. B., dla której przeznaczone były kupowane buty. Miała je wykorzystywać do zajęć wychowania fizycznego. W czasie kupowania P. B. przymierzyła prawy but.

Sąd ustalił, że początkowo P. B. na zajęciach używała innego obuwia. Dopiero w listopadzie zaczęła zakładać zakupione buty N.. Zorientowała się wówczas, że but lewy jest inny. Ćwicząc w nim odnosiła wrażenie, że jej spada. Po obejrzeniu go w domu P. B. i T. B. zorientowały się, że w lewym bucie cholewka jest niższa. Różnica w wielkości cholewki wynosi 2 mm na pięcie.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 4 grudnia 2014 roku T. B. wniosła zgłoszenie reklamacyjne do sklepu, w którym nabyła obuwie, domagając się wymiany obuwia na nowe. Reklamację rozpatrzono negatywnie. Pismem z dnia 17 grudnia 2014 roku Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Ł. zwrócił się do sprzedawcy z wnioskiem o ponowne przeanalizowanie reklamacji, jednak w piśmie z dnia 29 grudnia 2014 roku M. W. (2) podtrzymał swoje poprzednie stanowisko. Wówczas T. B. zwróciła się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów o wytoczenie powództwa na jej rzecz.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że w rozpoznawanej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zmianami). Zgodnie z treścią art. 55, art. 52 pkt 2 i art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 roku, poz. 827) do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (25 grudnia 2014 roku) stosuje się przepisy dotychczasowe.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 4 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku i wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie niewątpliwie towar był niezgodny z umową; jest bowiem rzeczą oczywistą, że buty powinny mieć cholewki identycznej wysokości. Wada ta musiała istnieć w chwili wydania, gdyż nawet najbardziej nietypowa lub intensywna eksploatacja sportowych butów, a taka nie miała miejsca w ustalonym stanie faktycznym, nie mogłaby doprowadzić do zmniejszenia się akurat wysokości cholewki.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 8 ust. 1 zd. 1 i ust. 4 zd. 1 oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku i wskazał, że w przedmiotowej sprawie zachowany został termin na złożenie reklamacji, bowiem brak podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadków, że wada odkryta została dopiero w listopadzie. Wada ta w ocenie Sądu nie była wadą nieistotną. Obuwie sportowe przeznaczone jest z zasady do używania w trakcie krótkich, ale forsownych wysiłków fizycznych. Duże znaczenie dla prawidłowości wykonywania ćwiczeń, a nawet dla bezpieczeństwa użytkownika obuwia, ma jego należyte dopasowanie. Jakikolwiek dyskomfort związany z użytym obuwem może utrudnić bądź uniemożliwić odpowiednie wykonywanie ćwiczeń fizycznych, co oznacza, że obuwie nie spełnia celów, dla jakich nabył je jego użytkownik. Mimo zatem pozornie niewielkiego znaczenia (nieznaczna różnica w fizycznej wielkości butów) wada ta uniemożliwia wykorzystywanie ich zgodnie z przeznaczeniem. Jej stwierdzenie skutkowało zatem u kupującego powstaniem uprawnienia do odstąpienia od umowy i stwarzało podstawę do domagania się zwrotu zapłaconej ceny.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 7 zd. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku i wyjaśnił, że w przedmiotowej sprawie wada obuwia miała charakter tego rodzaju, że powinna zostać odkryta natychmiast po założeniu lewego buta. To nastąpiło, lecz kilka miesięcy po zakupie, gdy P. B. zaczęła używać zakupionych butów. Przeoczenie jej w trakcie kupowania wynikało z zaniechania przymierzenia przez przyszłego użytkownika lewego buta. Przymierzenie butów stanowi czynność standardową i elementarną, nie też nie wskazuje na to, aby była ona w jakikolwiek sposób utrudniana lub uniemożliwiana przez na przykład pracowników pozwanego lub okoliczności niezależne. Umożliwia dokonanie w najprostszy, a zarazem najbardziej miarodajny sposób, oceny czy towar odpowiada przyszłemu użytkownikowi, czy ma cechy, jakich on od niego wymaga, czy może w związku z tym być użyty do celów zamierzonych przez nabywcę. Zaniechanie przymierzenia całego obuwia uznać należy za naruszenie obowiązku zachowania należytej staranności kupującego przy kupowaniu towaru, które wyłącza odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu wady towaru.

*

Od wyroku z dnia 28 września 2015 roku apelację wniósł Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Ł., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając „naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i nie właściwe zastosowanie art. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) przez uznanie, że sprzedawca nie odpowiada za niezgodność butów z umową, gdyż konsumentka o niezgodności mogłaby się dowiedzieć, gdyby przed zawarciem umowy przymierzyła oba buty”.

Powód wniósł o:

- „1. Zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu, ewentualnie
2. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.
3. Obciążenie pozwanego kosztami procesu” (k. 34-36).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., zaś zaskarżony wyrok, pomimo częściowo nietrafnego uzasadnienia, jest prawidłowy.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wprawdzie wniosek ten został zgłoszony jako wniosek ewentualny, ale, jako dalej idący, wymaga omówienia w pierwszej kolejności.

Z przepisów art. 386 § 2 i 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Dodatkową podstawę prawną uchylenia wyroku stanowi przepis art. 505¹² § 1 k.p.c., mający zastosowanie w postępowaniu uproszczonym. Przepis ten stanowi, że jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, analizując zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych jako podstawa faktyczna powództwa i rozpoznając

zarzuty podniesione przez pozwanego. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani też nawet uzupełniania, czy powtarzania postępowania dowodowego.

W sprawie nie zachodzą również okoliczności, o których mowa w art. 505¹² § 1 k.p.c.

Należy także zwrócić uwagę, że powód nie przytacza w apelacji zarzutów, których uwzględnienie mogłoby skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku.

÷

Trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zmianami). Chociaż ustawa ta utraciła moc w dniu 25 grudnia 2014 roku, to jednak przepisy tej ustawy mają zastosowanie do umów zawartych w czasie jej obowiązywania.

Przepis art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku stanowi, że jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Z powołanego przepisu wynika między innymi, że w warunkach, o których mowa w powołanym przepisie, od umowy może odstąpić kupujący (konsument), który zawarł umowę sprzedaży podlegającą przepisom ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku.

Z przepisów art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku w związku z art. 494 k.c. wynika, że skutkiem odstąpienia od umowy sprzedaży konsumenckiej, jako umowy wzajemnej, jest powstanie po stronie kupującego roszczenia o zwrot zapłaconej ceny.

Przepis art. 494 k.c. stanowi bowiem, że strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

Wprawdzie przepis art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku nie odsyła wprost do stosowania przepisu art. 494 k.c., jednak nie oznacza to, że zastosowanie tego ostatniego przepisu jest wyłączone. Po pierwsze, ustawa z dnia 27 lipca 2002 roku nie reguluje skutków prawnych odstąpienia od umowy sprzedaży konsumenckiej. Po drugie, przepis art. 494 k.c. znajduje się w przepisach ogólnych Kodeksu cywilnego regulujących wykonanie zobowiązań i skutki ich niewykonania. Po trzecie, zastosowanie tego przepisu nie jest wyłączone przez ustawę z dnia 27 lipca 2002 roku. Do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się jedynie przepisów art. 556 – art. 581 k.c. (art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku). Poza tymi przepisami inne, właściwe przepisy Kodeksu cywilnego mają zastosowanie i to bez potrzeby wyraźnego odesłania do ich stosowania.

Z przepisów art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku i art. 494 k.c. wynika zatem, że z momentem złożenia sprzedawcy przez nabywcę skutecznego oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy sprzedaży po stronie sprzedawcy powstaje roszczenie o zwrot rzeczy, sam zaś jest zobowiązany do zwrotu uiszczonej ceny; nabywca uzyskuje zatem roszczenie o zwrot ceny¹.

T. B., na rzecz której Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Ł. wytoczył powództwo, nie złożyła M. W. (1) oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży. Prowadzona przez kupującą i sprzedającego korespondencja wskazuje, że jedynym żądaniem, kierowanym przez kupującą w stosunku do sprzedającego, było żądanie wymiany obuwia na nowe,

czyli żądanie doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową przez wymianę na nowy (k. 6 – zgłoszenie reklamacyjne).

T. B. nie składała zatem sprzedającemu oświadczenia o odstąpieniu od umowy, ale konsekwentnie domagała się wykonania tej umowy, żądając wymiany obuwia na nowe, czyli żądając doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową przez wymianę na nowy.

T. B. nie złożyła również oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży bezpośrednio przed wniesieniem do Sądu Rejonowego pozwu przez Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ł..

Ostatecznie za oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży może być uznany w konkretnej sprawie pozew zawierający żądanie zwrotu ceny, jednak w rozpoznawanej sprawie nie jest to możliwe z uwagi na fakt, że powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów nie jest uprawniony do tego, aby w imieniu konsumenta dokonywać czynności materialnoprawnych, zarówno dwustronnych, jak i jednostronnych.

Przepis art. 63³ k.p.c. stanowi, że w sprawach o ochronę konsumentów powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów może wytaczać powództwa na rzecz obywateli, a także wstępować, za zgodą powoda, do postępowania w tych sprawach w każdym jego stadium.

Jak już wyżej wskazano, w sprawach, o których mowa w art. 63³ k.p.c., do powiatowego (miejskiego) rzecznika konsumentów stosuje się odpowiednio przepisy o prokuratorze.

Przepis art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 roku, poz. 184 ze zmianami) stanowi, że zadania samorządu powiatowego w zakresie ochrony praw konsumentów wykonuje powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów, zwany dalej „rzecznikiem konsumentów”.

Przepis art. 42 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku stanowi, że:

1. Do zadań rzecznika konsumentów należy:

1) zapewnienie bezpłatnego poradnictwa konsumenckiego i informacji prawnej w zakresie ochrony interesów konsumentów;

2) składanie wniosków w sprawie stanowienia i zmiany przepisów prawa miejscowego w zakresie ochrony interesów konsumentów;

3) występowanie do przedsiębiorców w sprawach ochrony praw i interesów konsumentów;

4) współdziałanie z właściwymi miejscowo delegaturami Urzędu, organami Inspekcji Handlowej oraz organizacjami konsumenckimi;

5) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie lub w przepisach odrębnych.

2. Rzecznik konsumentów może w szczególności wytaczać powództwa na rzecz konsumentów oraz wstępować, za ich zgodą, do toczącego się postępowania w sprawach o ochronę interesów konsumentów.

3. Rzecznik konsumentów w sprawach o wykroczenia na szkodę konsumentów jest oskarżycielem publicznym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.).

4. Przedsiębiorca, do którego zwrócił się rzecznik konsumentów, działając na podstawie ust. 1 pkt 3, jest obowiązany udzielić rzecznikowi wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia oraz ustosunkować się do uwag i opinii rzecznika.

5. Do rzecznika konsumentów stosuje się odpowiednio przepis art. 63 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Z powołanych przepisów nie wynika, aby powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów był uprawniony do dokonywania w imieniu konsumenta, czy też za konsumenta, czynności o charakterze materialnoprawnym, takich jak na przykład zawarcie umowy, rozwiązanie umowy, odstąpienie od umowy, wybór uprawnienia z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

W szczególności powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów, który wytoczył powództwo na rzecz oznaczonej osoby, nie może samodzielnie rozporządzać przedmiotem sporu (art. 56 § 2 k.p.c. w zw. z art. 63⁴ k.p.c.), a więc zrzec się roszczenia i zawrzeć ugody, czyli dokonywać czynności materialnoprawnych.

Dotyczy to również stanu prawnego sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 10 czerwca 2014 roku o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 roku, poz. 945).

Jeżeli zatem w rozpoznawanej sprawie nie doszło do odstąpienia przez kupującego od umowy sprzedaży, to tym samym nie może być uznane za uzasadnione żądanie zwrotu ceny zapłaconej przy zawarciu umowy.

÷

Powyższa okoliczność sprawia, że zbędna jest w rozpoznawanej sprawie szczegółowa analiza takich zagadnień, jak to, czy zakupiony towar był niezgodny z umową, czy sprzedawca uczynił zadość swoim obowiązkom wynikającym ze zgłoszenia reklamacji i czy istniały podstawy do odstąpienia od umowy.

Z przepisu art. 8 ust. 4 zd. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku wynika, że kupujący od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

W świetle zasad doświadczenia życiowego trudno uznać, aby różnica wysokości cholewek w tylnej części młodzieżowych butów sportowych rzędu 2 milimetrów stanowiła istotną niezgodność tych butów z umową, biorąc pod uwagę konstrukcję tego rodzaju obuwia, jego przeznaczenie i sposób użytkowania. Cholewka butów w tylnej górnej części wykonana jest z miękkich materiałów, a jej wykończenie ma postać kilkumilimetrowego lub nawet grubszego obramowania z odpowiedniego wypełniacza (pianki) pokrytego odpowiednio miękkim materiałem syntetycznym lub skórą. Chodzi bowiem o odpowiednie zabezpieczenie kostki przed otarciami. Z przeznaczenia obuwia sportowego wynika, że może być ono wykorzystywane w sposób dynamiczny – w czasie intensywnego ruchu, podczas którego obuwiu podlega silnemu oddziaływaniu stopy i tym samym odkształceniom mechanicznym. Nie ma podstaw do przyjęcia, że różnica samej tylko wysokości cholewek w tylnej części takich butów, wynosząca 2 milimetry, ma istotny wpływ na sposób użytkowania obuwia.

Powód, poza udowodnieniem różnicy w wysokości cholewek w tylnej części butów, wynoszącej 2 milimetry, nie udowodnił, że obuwiu nie nadaje się do celu, w jakim zostało nabyte, a nawet, że ta różnica w wysokości cholewek ma w ogóle jakikolwiek wpływ na sposób użytkowania obuwia. Zwrócić przy tym należy uwagę, że z zeznań P. B. wynika, iż podczas używania butów miała wrażenie, że buty jej spadają. Chodziło więc o oba buty i prawdopodobnie inną przyczynę niezadowolenia ze sposobu ich użytkowania, niż praktycznie niedostrzegalna różnica w wysokości cholewek obu butów.

Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że nie zachodziły w ogóle podstawy do odstąpienia od umowy sprzedaży z dnia 26 sierpnia 2014 roku, ponieważ niezgodność nabytego towaru z umową nie była istotna.

÷

Jeżeli chodzi o rozważania Sądu pierwszej instancji na temat zastosowania w rozpoznawanej sprawie przepisu art. 7 zd. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku, to zgodzić się należy ze stanowiskiem tego Sądu, że przymierzenie butów

przez osobę, dla której są one przeznaczone, stanowi przed zawarciem umowy sprzedaży czynność standardową i podstawową. Czynność tego rodzaju ma jednak na celu zbadanie, czy kupowane obuwie dostosowane jest do indywidualnych potrzeb i właściwości osoby, która ma je używać, nie zaś zbadanie, czy obuwie to jest zgodne z umową w znaczeniu określonym przez przepis art. 4 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku.

Jak trafnie podniesiono w apelacji, ustawa z dnia 27 lipca 2002 roku nie wprowadza obowiązku zbadania towaru konsumpcyjnego przez kupującego pod kątem zgodności tego towaru z umową. Powinność wiedzy, przy rozsądnej ocenie, o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową w chwili zawarcia umowy, nie oznacza generalnego obowiązku zbadania rzeczy ruchomej przed nabyciem.

Co więcej, w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy nie ma żadnych dowodów na to, że różnica w wysokości cholewek w tylnej części pomiędzy butami zostałaby dostrzeżona podczas ich przymiarki w sklepie, skoro była ona nieznaczna (2 milimetry).

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało oddalić apelację.

*

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił wniosek Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Ł. działającego na rzecz T. B. o zasądzenie od M. W. (1) zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja powoda została oddalona w całości, powód jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Nie należy mu się zatem zwrot kosztów tego postępowania.

Ubocznie należy zwrócić uwagę, że powód nie poniósł w postępowaniu odwoławczym żadnych kosztów w znaczeniu określonym przez przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c., a w każdym razie nie wskazał i nie wykazał, aby koszty takie poniósł.

*

Na podstawie art. 113 ust. 1 (a contrario) ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 – tekst jednolity ze zmianami) Sąd Okręgowy przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od apelacji.

W związku z tym, że apelacja została oddalona, a powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty od apelacji, brak jest podmiotu, na który mógłby zostać włożony obowiązek uiszczenia tej opłaty na rzecz Skarbu Państwa.

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Por. M. Pecyna, Komentarz do art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Lex – stan prawny na 12 czerwca 2013 roku.